

15. A keresztség

A

keresztség által megvalljuk Jézus Krisztus halálába és feltámadásába vetett hitünket, és bizonyosságot teszünk arról, hogy meghaltunk a bűnnek és az életben akarunk járni. Így elismerjük Krisztust Urunknak és Megváltónknak, népe leszünk és egyháza tagjaiként fogad be minket. A keresztség Krisztussal való szövetségünknek, bűneink bocsánatának és a Szentlélek elnyerésének jelképe. Vámban aljmerészekkel teltünk. Feltétele a Jézusban való hit megvallása és a bűnbánat bizonyossága. A Szentírás tanulmányozása és tanításainak elfogadása után kiegészül a keresztség. (Róm 6:1-6; Kol 2:12-13; ApCsel 16:30-33; 22:16; 2;38; Mt 28:19-20)

Nyangwira számára, aki

Közép-Afrikában élt, a keresztség nem csupán választási lehetőség volt. Több mint egy éven át nagy buzgalommal tanulmányozta a Bibliát. Kereszténységé vágyott.

Egy este elmondta

férfiaknak, mi mindent tanult. A férje magáé kielve a vállaltta: "Nem tudtam meg ezt a vallást az otthonomban, és ha továbbra is ezt tanulod, megüllek!"

Nyangwira szívesen, mégis tovább folytatta a tanulást, és hamarosan felkészült a keresztségre.

Mielőtt elindult a

keresztségi istentiszteletre, tisztelettudóan lefordult férje előtt, és elmondta neki, hogy meg fog keresztelkedni. A férj kiabálni kezdett, és felkapta nagy vadászkalapját. "Megmondtam, nem akarom, hogy megkeresztelkedj! Megüllek azon a napon, amikor megkeresztelkedsz!"

Nyangwira eltákolte

magában, hogy követi az Urat. Amint elindult, férje fenyegetése visszhangzott a falamban.

Mielőtt a vázbe lépett,

megvallotta bűneit, s életét Megváltójának ajánlotta. Nem tudhatta, vajon az életé is vázget ör-e aznap, amiért az Urat választotta. Amikor megkeresztelkedett, bűke kelt az őbe. Hazaörve, odavitte a kőt a férjének.

- Megkeresztelkedi? -

kérdte a férjénél.

- Igen! - felelte
Nyangwira egyszerűen.

- Itt a kő!

- Kő vagy meghalni?

- Kő vagyok!

Felesége börtörtségben
elcsodálkozva, a férfi már nem akarta megvárni az asszonyt.[1]

Á

Mennyire fontos a keresztség?

Mire a keresztség annyit,
hogy valaki kő legyen akár az életet is kőre tenni miatta? Isten valóban
megvárja a keresztséget? Attól függ az ódváltság, hogy megkeresztelkedünk,
vagy sem?

Jézus példája. Egy napon Jézus kilépett a náizeri
árcsműhelyből, bácsát intett családjának, ő elment a Jordán folyóhoz, ahol
unokatestvére, János prédikált. Amikor odaért, megkérte, keresztelje meg. János
meglepődve próbálta lebeszélni: "Én csak kell általam megkeresztelkednem, ő te
jólissz áhhozám?"

Éngedj most - felelte
Jézus -, mert Á-gy illik nekünk minden igazságot betöltenünk"(Mt 3:13-15).

Jézus keresztsége
mindárkré isteni szentesítéssel állta el ezt a szertartást[2] (Mt 3:13-17; v. Mt 21:25). A
keresztség az igazság egyik köve, amelyben mindenki részesedhet. Mivel a
bűntelen Krisztus megkeresztelkedett, hogy betöltsen minden igazságot, nekünk,
bűnösöknek is ugyanezt kell tennünk.

Jézus parancsolata. Szolgálatát végzőn Krisztus meghagyta tanítványainak: "Élményben részesüljétek, tegyetek tanítványokká minden népet, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiának és a Szentléleknek nevében, tanítványjainkat, hogy megtartsák mind-azt, amit én parancsoltam nektek." (Mt 28:19-20/a).

E parancsban Jézus világgossá tette, mindazoktól megkérte, akik egyházjainak, lelki országjainak tagjai akarnak lenni. Mivel a tanítványok szolgálata által a Szentlélek bűnbánatra és Jézusnak, mint Megváltójuknak elfogadására vezette az embereket, a Szentháromság Isten nevében kellett megkeresztelkedniük. Keresztelésük annak bizonyosságát adta, hogy személyes kapcsolatba léptek Krisztussal, és elhatározták, a kegyelem országjainak elveivel összhangban élni. Krisztus ezzel erősítette meg a keresztesre vonatkozó utasítását: "Én vagyok minden napon a világ vezetője" (Mt 28:20/b).

Krisztus mennybemenetele után az apostolok hirdették a keresztes szolgálatát és szolgálatát (ApCsel 2:38; 10:48; 22:16). Ezt hallva, tömegesen keresztelkedtek meg az emberek, akikből létrejött az ószövetségi egyház (ApCsel 2:41, 47; 8:12). Elfogadják az Atya, a Fiát és a Szentlélek tekintélyét.

Keresztelés és a világgosságot. Krisztus azt tanította, hogy "aki hisz, és megkeresztelkedik, az idvezül" (Mk 16:16). Az apostoli egyházban, ha valaki elfogadta Krisztust, utána azonnal kiegészült a keresztes, ami az ő hit-vő hitének megerősítését jelentette (vö. ApCsel 8:12; 16:30-34).

Noé és az árvíz előtti állapotok. A keresztes és a világgosságot kiegészítő kapcsolat. Az árvíz előtti időben a bűn már annyira elhatalmasodott, hogy Isten Noét által figyelmeztette a világot: "Térj meg, mert közel a pusztulás napja." Csak nyolc ember hitt, ment be a bárkába, és eltartott megváltó; ami minket is megtart most, amint gyanít, mint keresztes, ami nem a test szennyének lemosása, hanem a lelkiismeret keresése Isten iránt, Jézus Krisztus feltámadása által" (1Pt 3:20-21).

Péter kifejtette, hogy amint Noé és családja megtartott megváltó, mi úgy tartatunk meg a keresztes által. Természetesen nem a megváltó, hanem Isten tartotta meg Noét, és hasonlóképpen nem a keresztes, hanem Krisztus van az, ami lemosa a hit-vő bűnét. "Én a keresztes azonban, mint [Noé] engedelmesége, amikor bement a bárkába, és a lelkiismeret véltáza Istennek. Amikor az ember Isten ereje által "váltó", és a Jézus Krisztus feltámadása által "biztosított világgosságot" nyerte meg. [3] A keresztes ugyan szoros kapcsolatban áll az árvággossággal, de nem garantálja azt. [4] Péter a keresztes jelképes megjelenésének tartotta Izrael kivonulását. [5] Én nem akarom pedig, hogy ne

tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által; és mindnyájan mázra keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; és mindnyájan egy lelki eledelt ettek; és mindnyájan egy lelki italt ittak." A Várás-tengeren átkelve, Izrael népe jelképes ártelenben megkeresztelkedett - vize merült: a felhő rájuk borult, a tenger vize kárta fogta őket. De ennek ellenére is éhezőknek tábbát nem kedvel az Isten" (1Kor 10:1-5). A keresztség ma sem biztosítja a magját az ádváltságot. Izrael tártónete megiratott éza mi tanulságunkra, akikhez az időknek vige elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, megáll, hogy el ne essék" (1Kor 10:11-12).

Á

éEgy a keresztség"

A keresztség kálmba ző formát gyakorolják a keresztény világban. Vannak, akik almer-téssel, mások meghintéssel ill. leintéssel végzik. Isten egyházában a lélek adta egységre jellemző az éegy... keresztség" (Ef 4:5).[6] Mit ír el a Biblia a megkeresztelni sz jelentéséről, gyakorlati és lelki jelentőségéről?

A émegkeresztelni" sz jelentése. Ez a sz a görög baptizés ford-tása, és almer-tésre utal, hiszen a baptizóból származik, ami azt jelenti: émer-teni", émrtani".[7]

Amikor a keresztelni ige v-z általi keresztségre utal, az ember v-z almer-tésnek gondolatát hordozza.[8]

Az ászárvetség a keresztelni igével utal (1) a v-z általi keresztségre (pl. Mt 3:6; Mk 1:9; ApCsel 2:41); (2) Krisztus szenvedésének és halálának hasonlatára (Mt 20:22-23; Mk 10:38-39; Lk 12:50); (3) a Szentlélek eljvetelére (Mt 3:11; Mk 1:8; Lk 3:16; Jn 1:33; ApCsel 1:5; 11:16); és (4) a szertartásos kázmosásra (Mk 7:3-4; Lk 11:38). A negyedik használata egyszerűen a szertartási ártelenben vett tisztítást jelöl meg, és nem tárványes-ti a leintéses keresztségget.[9] A keresztség sz a Szent-rás a v-z általi keresztségre és Krisztus halálára is alkalmazza (Mt 3:7; 20:22).

J. K. Howard megjegyzi, az ászárvetségekben énem található bizonyítás arra, hogy az apostolok valaha is gyakorolták volna a meghintéses keresztségget. Valóban minden bizonyítás arra mutat, hogy ezt csak később vezették be."[10]

Kereszttség az
 Állásjelöltségben. Minden
 olyan esetben, amikor az Állásjelöltség vő-z Állati keresztstget jegyzett fel, a
 keresztstg alállmerő-tőssel állrtőnt. Azt olvassuk, hogy Jőnos őőza Jordőn vizőben"
 (Mt 3:6; vőll. Mk 1:5)őő őőnonban, Sőlemhez kőzel keresztelt, mert ott sok volt a
 vő-z" (Jn 3:23). Csak az alállmerő-tőshez kellett sok vő-z.

Jőnos bemeő-tette Jőzust,
 megkeresztelte őőza Jordőnban", majd a keresztstg utőjn Jőzus őőzazonnal feljővőőn a
 vő-zből..." (Mk 1:9-10; Mt 3:16).[11]

Az apostoli egyhőjzban is
 alállmerő-tőssel kereszteltek. Amikor Főőllő megkeresztelte az etiőp kincstőjrnokot,
 őőzlesőőllőnak mindketten a vő-zbe", őő őőza vő-zből feljőtttek" (ApCsel 8:38-39).

Keresztstg a
 állrtőnelemben. A
 keresztstg kora előtt a zsidők alállmerő-tőssel kereszteltők meg a
 prozelitők. Az essőőnusok Qumrőjban a tagokat őő az őő megőőket is
 alállmerő-tők.[12]

A katakombőkban őő
 templomokban llőthatő festmőnyek, a padlőzatot, a falakat őő a mennyezetet
 borő-tő mozaikok, a faragott domborművek őő az állszállvetsőg rőgi pőldőnyaiban
 llőthatő rajzok bizonyő-tőkai őőz minden kőtsőget kizőőan azt tanőő-tjők, hogy a
 keresztőny egyhőjzban az első 10-14 őővsőőzadban az alállmerő-tő volt a keresztstg
 megszokott formőja".[13] őőszak-Afrika, Tőőllőkorsőőg, Itőlia,
 Franciaorsőőg, őő, Magyarorsőőgon Pőcs őő mő hely rőgi katedrőlisaiban,
 templomaiban őő romjai kőz őőtt llőhatő keresztelőmedencők mőg ma is hirdetik,
 hogy milyen rőgi kelető ez a gyakorlat.[14]

ő

A keresztstg jelentőse

A keresztstg jelentőse őő
 formőja szorosán kőődik egymőshoz. Alfred Plummer mondta: őőza keresztstg teljes
 jelentőőge csak akkor llőthatő, ha alállmerő-tőssel gyakoroljők".[15]

Krisztus halőllőnak
 őő feltőmadőőőnak jelkőpe. Elsőllőprő erejő bajt őő szenvedőst jelkőpez az, ha vő-z
 borő-tja el az embert (Zsolt 42:8; 69:3; 124:4-5), őőgy Jőzus vő-z Állati
 keresztstge szenvedőőőnek, halőllőőnak őő eltemettetőőnek prőfőőtai bejelentőse
 volt (Mk 10:38; Lk 12:50), a vő-zből valő kijővetele pedig az azt kővető
 feltőmadőőőit hirdette (Rőm 6:3-5).

A keresztségnek - mint Krisztus szenvedése jelképének - nem lett volna olyan jelentősége, ha az apostoli egyházban nem alímer-tánessel, hanem valahogy májksápp keresztelték volna. Ezért â€žaz alímer-táness keresztség mellett a teológiai árv szála a legerősebben." [16]

A bűnnek való meghalás az Istennek való álet jelképe. A keresztséggel a h-vők Urunk szenvedésének álmányában részesülnek. â€žAvagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk az őt övele együtt a keresztség által a halálba: hogy amiköppen feltámasztott Krisztus a halálból... azonköppen mi is őj áletben járjunk" (Róm 6:3-4) - mondta Pál.

A h-vő á Krisztus kázzátti meghitt kapcsolatra utalnak az ilyen kifejezések: â€žmegkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba", â€žaz ő halálába keresztelkedtünk meg" á az eltemetettünk az őt övele együtt a keresztség által". Howard megjegyezte: â€žA keresztség jelképes cselekmányával a h-vő Krisztus halálában részesül, á az a halál valóssájjal az ő halála lesz; részesül Krisztus feltámadásában is, á az a feltámadás az ő feltámadása lesz." [17] Mire utal az, hogy a h-vő részesül Krisztus szenvedésében?

1. Meghalni a bűnnek.

A keresztségben a h-vők â€žaz ő [Krisztus] halálának hasonlatossága szerint vele együtt" lettek (Róm 6:5), á az â€žKrisztussal együtt" megfeszítettek (Gal 2:20). Ez azt jelenti, hogy â€ža mi á emberünk övele megfeszítetett, hogy megerőtelenüljünk a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek; mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól" (Róm 6:6-7).

A h-vők hájtat fordítanak rági áletmádjuknak. Meghaltak a bűnnek, á megerősítik, hogy â€ža rágiek elmáitak" (2Kor 5:17), áletük el van rejtve Krisztussal Istenben. A keresztség a rági álet keresztre feszítést jelképezi. Nemcsak halál, hanem eltemetés is. Eltemetettünk â€žövele együtt a keresztségben" (Kol 2:12). A halál után a temetés kávetkezik, á-gy amikor a h-vő leszál a hullámsá-rba, eltemetetik a rági álete, amely akkor máit el, amikor elfogadta Jézus Krisztust.

A keresztséggel a h-vők elfordulnak a világtól. Engedelmeskedve a parancsnak: â€žMenjetek ki kázzálk, á szakadjatok el, azt mondja az ásr, á tisztítálat ne illessetek" (2Kor 6:17), a keresztelendők nyilvánosan megvallják, hogy felhagynak Sátán szolgálatával, á Krisztust fogadják be az áletükbe.

Az apostoli egyházban a megtérésre szánták felhívás egy új jert a keresztség felhívással (ApCsel 2:38). A keresztség tehát az igazi bűnbánatot is jelöli. A hívők meghalnak a teremtésnek, és bűnbocsánatot nyernek Jézus megtisztítására által. A keresztség szertartás a belső tisztulást - a megvallott bűntettek lemosását bizonyítja.

2. Élni Istennek. Krisztus feltámasztás hatalma hatni kezd az életünkben. Képessé tesz arra, hogy "Éljél életben jertünk" (Róm 6:4), holtak általán a bűnnek, de "Éljél Istennek a mi Urunk, Jézus Krisztusban" (Róm 6:11). Tanúsítjuk, hogy a régi természetünk feletti győzelmes életre egyetlen reményünk a feltámasztott Úr kegyelmében van, aki a Szentlélek erőt adó hatalma által új életet adott. Ez az új élet az emberi tapasztalat magasabb szintjére emel, új életet, kőszetést és vigyát ad, amelynek győztes pontjában a Jézus Krisztus iránti elkötelezettség áll. Megváltásunk új tanítványai vagyunk, és a keresztség a tanítványságunk jele.

A szentségi kapcsolat jelöpe. Az új szentségi időben a kőrtálmélet és volt az Isten és Ábrahám kőzt szentségi kapcsolat jele (1Móz 17:1-7).

Az Ábrahám szentségnek volt lelki és nemzeti oldala is. A kőrtálmélet és a nemzeti hovatartozást is jelölte. Kőrtálmélet kellett metélni Ábrahámot és családjának minden, nyolc naposnál idősebb férfiakat (1Móz 17:10-14, 25-27). Aki nem meteltette kőrtálméletét, az "Éljél gattatik" Isten népe kőzt, mert megszegte a szentséget (1Móz 17:14).

E szentség Isten és Ábrahám, azaz felnőtt ember kőzt kőttett, ami a lelki kiterjedésre utal. Ábrahám kőrtálméletkedése a hit általi megigazulás korábbi tapasztalatát jelölte és erősítette meg. "Éljél kőrtálméletkedés jegyét kőrtálméletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjével nyerte." (Róm 4:11)

Am egyedül a kőrtálméletkedés még nem garantálja, hogy az ember a szentség igazi lelki kiterjedésébe lép. Isten emberei gyakran figyelmeztettek, hogy a lélek kőrtálméletkedésére van szükség, ami elengedhetetlen. "Éljél Metélni az új kőrtálmélet a ti szíveteket, és ne legyetek ezután kemény nyakak." (5Móz 10:16; v. 30:6; Jer 4:4) A "Éljél kőrtálméletlen szívekre" bűntetés új pogányokkal együtt (Jer 9:25-26).

Amikor a zsidók elvetették Jézust, mint Messiaszt, megtértek Istenel való szentségi kapcsolatukat, véget vetve ezzel kőrtálméletleges helyzetüknek, mint Isten kiválasztott népe (Dán 9:24-27; Iájd e kőrtálmélet 4. fejezetét). Isten, akinek szentsége és ágáretei végtelenek

maradtak, Őj nŰpet vŰlasztott magŰjnak. A lelki Izrael foglalta el a zsidŰ nŰp helyŰt (Gal 3:27-29; 6:15-16).

Krisztus halŰja

tŰrvŰnyerŰre emelte az Őj szŰvetsŰget. Az emberek a lelki kŰrŰmetŰkedŰs Űjtal lŰptek e szŰvetsŰgbe, amit JŰzus engesztelŰ halŰjra vŰlaszkŰnt tettek meg. A keresztŰnyekŰ Űza kŰrŰmetŰletlensŰg evangŰliuma" (Gal 2:7). Az Őj szŰvetsŰg ŰzsbŰ hitet", Űs nem ŰzkŰlsŰ szertartŰst" kŰvetel meg azoktŰ, akik a lelki Izraelhez akarnak tartozni. ZsidŰnak szŰletni kell, keresztŰnnyŰ azonban csak ŰjjŰszŰletŰs Űjtal lehet az ember. Űz Mert Krisztus JŰzusban sem a kŰrŰmetŰkedŰs nem Űr semmit, sem a kŰrŰmetŰkedetlensŰg, hanem a szeretet Űjtal munkŰjkodŰ hit." (Gal 5:6) Csak Űza szŰvnek a lŰlekben... valŰ kŰrŰmetŰlŰse" szŰmŰ-t (RŰm 2:28-29).

A keresztŰg, ami a

JŰzussal valŰ ŰdvŰzŰ-tŰ kapcsolat bizonyŰ-tŰka, jelkŰpezi a lelki kŰrŰmetŰlŰst. Űz Akiben kŰrŰl is metŰltettek kŰz nŰlkŰl valŰ kŰrŰmetŰlŰssel, levetkezvŰn az ŰrŰki bŰnk testŰt a Krisztus kŰrŰmetŰlŰsŰben; eltemettvŰn Űvele egyŰtt a keresztŰgben, akiben egyetemben fel is tŰmasztattak az Isten erejŰbe vetett hit Űjtal, aki feltŰmasztŰ Űt a halŰjlbŰ." (Kol 2:11-12)

Ű Amikor JŰzus elvŰgzi a

lelki kŰrŰmetŰlŰst, Űs ezzel az Őjonnan megkeresztelt ember levetkezi ŰzŰrŰki testŰt", ŰzfelŰtŰzi Krisztust", Őj szŰvetsŰgi kapcsolatba lŰp JŰzussal. Ennek kŰvetkezŰben egyenes Űgon nyeri el a szŰvetsŰgi Ű-gŰretek beteljesedŰsŰt." [18] Űz Mert akik Krisztusba keresztelkedtek meg, Krisztust ŰltŰztŰtek fel...Ha pedig KrisztusŰi vagytok, tehŰt az ŰbrahŰm magva vagytok, Űs Ű-gŰret szerint ŰrŰkŰsŰk." (Gal 3:27-29) Isten biztos Ű-gŰretŰt tapasztalŰjk meg azok, akik e szŰvetsŰgi kapcsolatra lŰptek: ŰzIstenŰkkŰ leszek, Űk pedig nŰpemmŰ lesznek" (Jer 31:33).

A Krisztus

szolgŰjlatŰra szentelŰdŰs jelkŰpe. KeresztŰgekor JŰzusra kŰlŰnleges mŰrtŰkben Űjradt a SzentlŰlek, ami azt jelŰlte, hogy felszenteltetett vagy kenetett az Atya Űjtal, a szŰmŰjra kijelŰlt kŰldetŰs vŰgzŰsŰre (Mt 3:13-17; ApCsel 10:38). JŰzus tapasztalata azt mutatja, hogy a vŰ-z Űjitali keresztŰg Űs a LŰlek keresztŰge Űsszetartozik, nem teljes a keresztŰg a SzentlŰlek befogadŰisa nŰlkŰl.

Az apostoli egyhŰzban a

SzentlŰlek kitŰltetŰse ŰjitalŰban a vŰ-z Űjitali keresztŰget kŰvette. TehŰt ma, amikor megkeresztelkedŰnk az Atya, a FiŰ Űs a SzentlŰlek nevŰben, akkor a Menny hŰrom nagy hatalmŰnak Űs az ŰrŰkkŰvalŰ evangŰlium hirdetŰsŰnek szenteljŰk, ajŰnljuk magunkat, Űs azzal kapcsolŰdunk Űssze.

E szolgŰjlatra a SzentlŰlek

kŰszŰ-t fel, Űgy, hogy megtisztŰ-tja a szŰ-vŰnk a bŰntŰl. JŰnos kijelentette: JŰzus ŰzSzentlŰlekkel Űs tŰzzel keresztel majd" (Mt 3:11). ŰsaiŰs kinyilatkozta, hogy Isten Űz Űlet lelklŰvel, a megŰgetŰs lelklŰvel"

tisztán-tja meg népét tisztán-talanságáiból (Á%sa 4:3). "Kiolvasztom mintegy lággal salakot, és eltávolítom minden ámodat" - mondja Isten (Á%sa 1:25). "A mi Istenünk megemésztő tűz." (Zsid 12:29) A Szentlélek megtisztán-tja mindazok szán-át, akik megáldnak előtte. Bűnüket elemészti.

Ezek útján adja a

Szentlélek ajándékait. Ajándékai "rendkívüli adományok Istentől, amit a hűvő a keresztségkor nyer, hogy képes legyen az egyház és mindazok szolgálatára, akik még nem fogadták el Jézus Krisztust". [19] A Szentlélek keresztsége adott erőt az öskeresztség egyháznak a bizonyágtételhez (ApCsel 1:5, 8), és csak ugyanez a keresztség fogja képes tenni az egyházat feladata betöltésére, arra, hogy hirdesse Isten országának "részét" evangéliumát (Mt 24:14; Jel 14:6).

Az egyházhoz

csatlakozás jelképe. A keresztség az ember "születésének jeleként" (Jn 3:3, 5) a Krisztus lelki országába való belépést is jelöli. [20] Mindig az egyházba vezető útját mutatja, mivel az "új hűvőt Krisztussal fűzi egybe. A keresztség által az "Úr az "új tanítványt a hűvők testéhez, az "ő testéhez, az egyházhoz kapcsolja (ApCsel 2:41, 47; 1Kor 12:13), aki "gy Isten családjának tagja lesz. Nem keresztelkedhet meg az ember az egyház családjához való csatlakozás nélkül.

Á

A keresztség feltételei

A Krisztus és egyháza

közvetlen kapcsolat a Szent-rés a házassághoz hasonlít. A házasság felelősségét és az azzal járó elkötelezettséget mindkét félnek jól kell ismernie. Akik szeretnének megkeresztelkedni, azoknak az életben láthatóvá kell lennie a hitnek, a megtérésnek és a megtérés gyümölcsének, azoknak tisztán-tban kell lenniük a keresztség jelentésével és az ebből fakadó lelki kapcsolattal. [21]

Hit. A keresztség egyik előfeltétele,

hogy az ember hisz Jézus engesztelő áldozatában, ami a bűntől való megváltás egyetlen eszköze. "Aki hiszen, és megkeresztelkedik, az idvezül." (Mk 16:16) Az apostoli egyházban csak azokat keresztelték meg, akik hittek az evangéliumban (ApCsel 8:12, 36-37; 18:8).

"A hit hallásból van, a

hallás pedig Isten igéje által" (Róm 10:17), ezért a keresztségre való felkészülésnek lényeges része a tanítás. Krisztus nagy misszióparancsa megerősíti a tanítás fontosságát. "Elmenvén azért, tegyetek tanítványok minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek." (Mt 28:19-20/a) Ahhoz, hogy valaki tanítvány legyen, alapos tanításban kell részesülnie.

Megteszteltek meg - mondta Péter -, és keresztelkedtek meg mindnyájan" (ApCsel 2:38). Az Isten Igéből való tanítás nemcsak hitet fakaszt, hanem bűnbánatot és megtérést is kívánt az emberből. Isten hívást hallva, az emberek felismerik elvesztett állapotukat, megvallják bűnösségüket, alávetik magukat Istennek, megtesztelnek bűneikből, elfogadják Krisztus engesztelésát, és Őjére szentelik magukat az Árral. Megtesztelés nélkül nem lehet személyes kapcsolatunk Jézus Krisztussal. Csak a megtérés által halhatnak meg a bűnnek, ez pedig a keresztség előfeltétele.

A megtérés

gyermelkei. Akik

szeretnek megkeresztelkedni, azoknak meg kell vallaniuk hitüket, és meg kell tenniük. Am a keresztség bibliai előfeltételeinek addig nem tettek eleget, amíg nem teremnek a megtéréshez illő gyermekelkei" (Mt 3:8). A letételek igazolja a jézusi igazság iránti elképzeltetésüket, és abból látszik meg, szeretik Istent, hogy a parancsolatoknak engedelmeskednek. A keresztesgre való felkészülés során hitet kell fordítani a tanítványoknak és a helytelen szokásoknak. Ha a letételek gyermekelkei látszanak meg az letételekben, ez azt bizonyítja, hogy az Árrban vannak, és az Árr bennük (Jn 15:1-8). Addig még nem készült fel az egyházhoz való csatlakozásra, amíg a Krisztussal letételek kapcsolatuk ilyen bizonyítékait nem adják.[22]

A keresztelendők

meghallgatása. A

gyermelkezeti tagjai valóban rászere e lelki letételek megtétele, ami nem azt jelenti csupán, hogy beírják az ember nevét a névsorba. A keresztelést végző felelősége eldönteni, hogy felkészült-e a keresztelendő, vagy sem. Meg kell bizonyosodniuk arról, hogy a keresztelendő érti az egyház által képviselt elveket, Őj teremtes lett, és Árral az Árr Jézusban.[23]

Állkozni azonban nem

szabad állkozni, hogy ki milyen okkal keresztesget. Amikor valaki jelzi, hogy a gyermekelkezet tagja kíván lenni, meg kell vizsgálnunk letételek gyermekelkei, de indokait ő felelős.[24]

Vannak, akiket leve

temetett el a hullámsárr. Amj nem halt meg. Ők nem nyertek Őj letételek Krisztusban. A gyengeség és a hitehagyás magvait hozzák magukkal azok, akik gy csatlakoznak az egyházhoz. Amegszenteletlenségük hatása megzavarja az egyházon belül és kíváncsi levőket egyaránt, veszélyeztetve az egyház bizonyos letételeit.

Meg kell-e

keresztelni a csecsemőket, a gyermekeket? A keresztesg által az Őj hívők az egyház tagjaivá válnak, és Őj letételeknek. Megtesztelésük nyomán keresztelkedhettek meg, és válhattak az egyház tagjaivá. A beiktatás az Őj letételek, nem pedig a természetes letételek. Ezért van az, hogy a hívők keresztelkedtek meg, Amind férfiak, mind asszonyok" (ApCsel 8:12-13, 29-38; 9:17-8; 1Kor 1:14). Kart Barth elismeri: AmAz Árszavetsg egyetlen helye sem

engedi meg, Ács nem is ad parancsot a gyermekkeresztsÁgre." [25]

â€žA gyermekkeresztsÁgben

kÁptelen vagyok felismerni az ÁjszÁ¶vetsÁgi egyhÁz keresztsÁgÁt" [26] - vallja meg G. R. Beasley-Murray.

A csecsemők Ács a kisgyermek nem Álhetik Át a megtÁrÁst, ezÁrt mÁg nem alkalmasak a keresztsÁgre. Azt jelentenÁ ez, hogy az ÁjszÁ¶vetsÁg kÁzÁ¶ssÁgÁból ki vannak rekesztve? SemmikÁppen nem! JÁzus nem zÁrta ki őket a kegyelem országÁjbÁ. â€žÁ» EngedjÁtek - mondta -, Ács ne akadÁlyozzÁtok, hogy hozzÁm jÁjjenek a kisgyermek, mert ilyenekÁ a mennyek országÁga. Á « AzutÁjn rÁjjuk tette a kezÁt." (Mt 19:14-15 - Áj prot. ford.). A hÁ-vő szÁlők szerepe rendkÁ-vÁl fontos abban, hogy gyermekeiket a Krisztussal valÁ kapcsolat kialakÁ-tÁsÁra irÁnyÁ-tsÁjk, ami vÁgÁl elvezeti őket a keresztsÁgig.

A gyermekbemutatÁs szokÁsa

alakult ki annak nyomÁjn, hogy JÁzus igazat adott az anyÁjknak, akik ÁldÁsÁt kÁrve vittÁk hozzÁ gyermekeiket. A szÁlők elviszik gyermekeiket az istentiszteletre, hogy ott Istennek bemutatÁjk, ill. ajÁnljÁk őket.

HÁny Áves korÁban lehet

kÁsz valaki a keresztsÁgre? Meg lehet keresztelni azt, aki (1) mÁr elÁg idős ahhoz, hogy megÁrtse, mit jelent a keresztsÁg, (2) Áitadta magÁt Krisztusnak, Ács megtÁrt, (3) Árti a keresztÁnysÁg alapvető elveit, Ács (4) tisztÁban van a gyÁlekezeti tagsÁg jelentősÁgÁvel. Az ember csak akkor veszÁlyezteteti az ÁdvÁ¶ssÁgÁt, ha kora szerint mÁr kÁpes felelőssÁget vÁllalni, de elutasÁ-tja a SzentÁlek befolyÁsÁt.

Mivel a lelki ÁrettsÁg

tekintetÁben az azonos korÁ emberek is kÁlÁ¶nbÁznek egymÁstÁ, vannak, akik mÁr fiatalabb korban kÁszek a keresztsÁgre, mint mÁsok. EzÁrt nem hatÁrozhatjuk meg a keresztsÁg korÁnak alsÁ hatÁrÁt. Ha a szÁlők beleegyeznek abba, hogy gyermekeik korÁbban keresztelkedjenek meg, felelőssÁget kell vÁllalniuk gyermekeik lelki nÁ¶vedésÁrt Ács jellemfejlődésÁrt.

Á

A keresztsÁg gyÁmÁ¶lcse

A keresztsÁg legfontosabb

gyÁmÁ¶lcse az, ha az ember KrisztusÁrt Ál. CÁljinak Ács tÁ¶revÁseinek nem sajÁt maga, hanem Krisztus Áll a kÁzÁ¶ppontjÁban. â€žAnnakokÁrt, ha feltÁmadtatok Krisztussal, az odafelvalÁkat keressÁtek, ahol Krisztus van, az Istennek jobbÁjn ÁlvÁn; az odafelvalÁkkal tÁ¶rődjetek, ne a fÁ¶ldiekkel." (Kol 3:1-2) Nem a keresztsÁg a legmagasabb csÁcs, ahovÁ a keresztÁnynek el kell Áornie. A lelki nÁ¶vedés

közben kegyelemben részesítjük, amit Isten tervének végrehajtásakor mások javára kell kamatoztatnunk. "Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében." (2Pt 1:2) Ha hűségesen kitartunk keresztségi fogadalmunk mellett, az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akinek nevében megkeresztelkedtünk, biztosítja, hogy isteni erő siet segítségünkre a keresztségi utáni életünk minden szükséghelyzetében.

A második gyülekelet a Krisztus egyházját valójában nem elszigetelt embereként látja, hanem Krisztus egyházjának tagjai lettünk. Ahol a kegyelműket alkotjuk Isten templomát (1Pt 2:2-5). Szoros kapcsolatban állunk Krisztussal, az egyház fejével, akitől naponta kapjuk a kegyelmet a népek között és a szeretetben való fejlődéshez (Ef 4:16). Felelősséggel tartoznak az újonnan keresztelteknek (1Kor 12:12-26). Az új tagoknak a saját és a gyülekelet érdekében be kell kapcsolódniuk az istentiszteletbe, az imádságba és a szeretetből fakadó szolgálatba (Ef 4:12).

Az utolsó gyülekelet a világhoz és a világért való. Igaz, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk, a mennyi ország polgárai vagyunk (Fil 3:20). De Isten csak azért hívott ki a világhoz, hogy Krisztus testében tanítást kapjunk, majd visszatérjünk a világhoz, mint szolgái, akik részt vesznek Krisztus megmentő szolgálatában. Az igazi tanítványok nem vonulnak ki a világhoz, az egyházba hívó szavak. Misszionáriusokként szolgáltunk Isten országában. A keresztségi fogadalomhoz való hűséggel azzal jár, hogy másokat is a kegyelem országába vezetünk.[27]

Ma Istennek az a hősi tette, hogy részesítjük legyen a bővülő közösség életében, amit kegyelműből megteremtett. "Most annaként mit készen állsz? Kelj fel, és keresztelkedjél meg, és mosd le a te bűnöd, segítségünkre a hívés az Árnak nevével." (ApCsel 22:16)

Á

Lépjegyzet

1.

Á

S. M. Samuel, A Brave African Wife, Review and Herald,
1963. február 14., 19. oldal

2.

Â

A vallási előírás olyan bevett jelöléses vallási rítus,
ill. szokás, ami az evangélium központi igazságait fejezi ki, és ami
egyetemesen és állandóan kötelező követendő. Krisztus közt vallási rendtartást
alapított, a keresztséget és az örvacsorát. A vallási rendtartás nem szentség
opus operarum értelemben, - azaz nem olyan cselekmény, amely Őn magában
és Őn magát kegyelemben részesítene, és áldást hozna. A
keresztség és az örvacsora csak a sacramentum-hoz, a római katonák
esküvéhez hasonlóan értelemben mondhatók szentségnek, amelyben megfogadják, hogy
mindhalálig engedelmeskednek a parancsnokuknak. Ezeknek a rendtartásoknak a
részlete, hogy a hűvő maradéktalan hűséget fogad Krisztusnak. Lásd Strong, Systematic
Theology (Philadelphia, PA; Judson Press, 1954), 930. oldal; "Baptism" SDA
Encyclopedia, jav. kiad., 128-129. oldal.

3.

Â

4.

Â

â€žAh. n. adventisták protestáns árkörök folytatásán kezdettől fogva elutasították azt a nézetet, hogy a keresztség opus operatum, azaz álmagában és álmagját³ kegyelemben részesítene, és áldvást³get eredményezne." (â€žBaptism", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 128. oldal)

5.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6. kötet, 740. oldal

6.

Â

Előfordul, hogy olyanok, akik már rég szentesültek az aláírás-tesztelésben, úgy érzik, újra kell keresztelkedniük. Vajon ez a végleges ellentétben áll a kijelentéssel, miszerint "Éz egy a keresztelés" (Ef 4:5)? A gyakorlatból kitűnik, hogy nem. Efesusban járva, találkoztam olyan tanítványokkal, akiket Keresztelő János már megkeresztelt. Már akkor megérték, és vallást tettek az eljövendő Messiásba vetett hitükről (ApCsel 19:1-5).

Ezek a tanítványok nem értették pontosan az evangéliumot. Amikor János által megkeresztelkedtek, még komoly tévedésekhez ragaszkodtak. De nagyobb világosságnál a rítással elfogadták Krisztust Megváltójuknak, és ezzel az ójabb lámpással az elképzeltetésük májsefolyt irányult. Amint tisztább hitet nyertek, életükben és jellemükben is változás állt be. E változás jeleként és a Krisztusba vetett hitük elismeréseként ójból megkeresztelkedtek János nevében.

Krisztus sok öszinte kárvetőnek volt hasonló tapasztalata. Ha az ember világosabban megérti, mi Isten akarata, ó kapcsolatba kerül vele. Ášj kárvetőknek derül a fény. Sok mindent bűnnek lát most, ami azelőtt ártatlannak, sőt dicsőretre máltáknak tűnt... Korábbi keresztelés már nem elég neki. Bűnüknek látja magát, akit Isten tárványe kárvhozta. Ismét meghalt a bűnnek, és árfent arra végyk, hogy a keresztelésben eltemessen Krisztussal, majd ó letre támadhasson fel. Ez az eljárás ásszhangban áll a páldával, aki megkeresztelte a zsidókat. A Szentlélek jegyeztette le ezt az esetet, amellyel tanítást kárvánt adni az egyháznak." (White, Sketches From the Life of Paul [Battle Creek, MI; Review and Herald, 1883] 132-133. oldal; lásd még Seventh-day Adventist Church Manual [Washington, D. C.; General Conference of Seventh-day Adventist, 1986], jav. kiad., 50. oldal; White, Evangelism, 372-375. oldal)

A Szent-ris nem mond olyat, ami tiltani azoknak az embereknek az ójból keresztelését, akik súlyos bűntettek elkárvetésével vagy hitehagyással megártottak Istennel kárvtett szávetséget, majd ójból megérték, és szeretnék megójtani szávetséget (lásd Seventh-day Adventist Church Manual, 51. és 162. oldal; White, Evangelism, 375. oldal).

Å

Lásd Albrecht Oepke, "Bapto, Baptizo", Theological Dictionary of the New Testament, szerkesztő Gerhard Kittel, fordította Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans Publ. Co. 1964) 1. kötet, 529. oldal. Vine megjegyzi, hogy a baptizmus szó a görög a ruhafestésre vagy víz-zméréstésre használták, amikor az egyik edényt bemártották a másikkal. (W. E. Vine, An Expository Dictionary of Biblical Words [New York, N. Y.; Thomas Nelson, 1985], 50. oldal). Az "újraáldozás" fordulat elő a "újraáldozni" ige, mindhárom esetben "újraáldozni" értelemben. A gazdag "Lásd az újraáldozásban a gazdagember arra kéri a brahmet, engedje, hogy Lásd az újraáldozás hegyét hideg vízbe mártsa, és egy cseppel megnedvesítse az ő ajkát (Lk 16:24). Jézus a keresztre feszítés előtt estén úgy utalt arra, ki az, aki elárvulja, hogy bemártott egy falatot, és azt Jánosnak adta (Jn 13:26). Amikor János látomásaiban Jézus, mint a mennyei seregek fejedelme, fehér lovon lótt, ruhája olyannak látszott, mintha vízbe mártották volna (Jel 19:13 - 20. prot. ford.).

8.

Å

George E. Rice, Baptism: Union With Christ, Ministry, 1982. május, 20. oldal

9.

Å

Lásd Albrecht Oepke, "Bapto, Baptizo", Theological Dictionary of the New Testament, 1. kötet, 535. oldal. Vö. Arndt and Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament, 131. oldal

10.

Â

J. K. Howard: New Testament Baptism (London: Pickering & English Ltd. 1970), 48. oldal

11.

Â

Kiemelés a szerzőtől

12.

Â

Matthew Black: The Scrolls and Christian Origins (New York NY; Charles Scribner's Sons, 1961), 96-98. oldal. Lásd még "Baptism", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 118-119. oldal

13.

Â

G. E. Rice: Baptism in the Early Church, Ministry, 1981. március, 22. oldal. Vö. Henry F. Brown, Baptism Through the Centuries (Mountain View, Cal.; Pacific Press, 1965); William L. Lampkin, A History of Immersion (Nashville TN.; Broadman Press, 1962); Wolfred N. Cotte, The Archeology of Baptism (London: Yates and Alexander, 1876)

14.

Â

Brown, Baptism Through the Centuries, 49-90. oldal

15.

Â

Alfred Plummer, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Luke, The International Critical Commentary, szerkeszti Samuel R. Driver és mások, 5. kiad., (Edinburgh: T. & T. Clark, 1981. reprint) 88. oldal

16.

Â

„Baptism”, SDA Encyclopedia, jav. kiad., 128. oldal

17.

Â

Howard, New Testament Baptism, 69. oldal

18.

Â

G. E. Rece: Baptism: Union With Christ, Ministry 1982.
május, 21. oldal.

19.

Â

Gottfried Oosterwal: Every Member a Minister? From
Baptism to a Theological Base, Ministry, 1980. február, 4-7. oldal.
Lásd még Rex Edwards: Baptism as Ordination, Ministry, 1983.
augusztus, 4-6. oldal

20.

Â

White az SDA Bible Commentary-ban, jav. kiad., 6. kötet, 1075. oldal

21.

Â

Ha a keresztségnek vannak feltételei, hogyan keresztelkedhet meg valaki a halottakért? A káttvetkező magyarázat megőrzi a bibliai Âzenetben az Âsszhangot:

1Korinthus 15-ben PÂjl a halálból való feltámadás jelentőségét hangsúlyozza, Âs cÂfolja azt a nÂzetet, hogy nincs feltámadás. Kimutatja, ha nincs feltámadás, hiÂbavalÂ Âs eredménytelen a hÂ-vő hite (1Kor 15:14, 17). Ilyen Ârtelemben Ârvel: â€žMit cselekszenek azok, akik a halottakért keresztelkednek meg, ha a halottak teljességgel nem támadnak fel? MiÂrt is keresztelkednek meg a halottakért?" (1Kor 15:29).

â€žA halottakért keresztelkednek meg" kifejezést nÂhÂnyan Âgy magyarázták, hogy ez utalás lehet a hÂ-vőknek a halottakért végzett helyettesítő keresztségre. Ez a nÂzet tarthatatlan annak fÂnyében, amilyen feltételeket támaszt a Biblia a keresztség elÂ. W. Robertson Nicoll rÂmutat: amire PÂjl itt utalt, â€žaz nem volt szokatlan, azaz, hogy keresztények halála a tÂlÂlők megtéréséhez vezetett, akik mindenekelőtt Â»a halottakértÂ« (meghalt szeretteikért) Âs a találkozás reményében fordultak Krisztushoz". Ezekről a hÂ-vőkről mondja PÂjl, hogy â€ža halottakért keresztelkednek meg". â€žAz első időkben a kereszténység terjedésének egyik legerősebb tényezője volt a jÂtvendő boldogság reménye, amelyhez kapcsolódott a családi kátttődés Âs a

barátság." (W. Robertson Nicoll, szerk. The Expositor's Greek Testament [Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1956], 2. kötet. 931. oldal. M. Raeder kimutatja, hogy "az a halottakért keresztkednek meg" kifejezésben az "ért"-nek fordított görög elöljáró, a hátsó per határozó jeléssel bír. Ez azt jelenti, hogy valaki a halott "miatt" keresztkedett meg, "azért", hogy "a feltámadáskor újra találkozhasson meghalt keresztköny rokonjával" [M. Reader: Vikariatstaufe in 1Kor 15:29? Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft, 45 (1955), 258-260. oldal, idézi Harold Riesenfeld: Huper, Theological Dictionary of the New Testament, 8. kötet. 513. oldal]. Vö. Howard: New Testament Baptism, 108-109. oldal.

Howard kijelenti, ebben az összefüggésben Péterrel 1Kor 15:29-ben: "Ha Krisztus nem támadt fel, mindazok, akik "Krisztusban" haltak meg, elvesztek, mi pedig reménytelenül maradunk, ez főleg azokra igaz, akik csatlakoztak a keresztkönyek közzésségekhez, és megkereszkedtek azok kedvéért, akik Krisztusban haltak meg, mert remélték, hogy majd "bár egyáltalán lesznek velük." (Howard: Baptism for the Dead: A Study of 1 Corinthians 15:29. Evangelical Quarterly, szerkeszti F. F. Bruce [Exeter, Eng., Paternoster Press], 1965. július-szeptember, 141. oldal).

22.

Â

Vö. Damsteegt, Reaping the Harvest, Adventist Review, 1987. október 22., 15. oldal

23.

Â

Lásd SDA Church Manual, 41. oldal

24.

Â

White, Evangelism, 313. oldal

25.

Â

Karl Barth, Church Dogmatics, fordította G. W.
Bromiley (Edinburgh: T. & T. Clark, 1969), 4/4. kötet., 179. oldal

26.

Â

G. R. Beasley-Murray: Baptism in the New Testament (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1973), 392. oldal.

27.

Â

LÃ¡sd Edwards, Baptism